

je pa že preveč zvita. Janžekovič je ravno Petovarjev predlog pobijal in je pozneje neki dobri znanec Petovarjev zunanji mu odkrito povedal: »Zdaj si ga pa polomil! Kako moreš vendar kaj takega zahtevati!« Ali naj zoper demokrate Finžgarja pokličemo drugega demokrata za pričo? Janžekovič pa je trdil, da bodo kmetje itak sami opuščali šmarnico, ker je prodati ne morejo kot so mislili, nikakor pa ni potrebno, da se jih s kaznimi prisili, ali pa se jim celo nasilno izkoplje trte iz zemlje, kot bi to demokrati radi napravili. S tem, da so to vprašanje ponovno sprožili, so si pač slabo uslugo napravili. Je prav, če sami pokazujejo, da so res zoper kmeta — razven, kadar so volitve.

Radič — dober katoličan.

V Ptuj se je Radič pobahal, da so on in njegovi z njim — dobri katoličani. Takoj na to pa je rekel, da ni ne on, ne njegovi — papisti. To se pravi: Ne priznavamo Cerkev, ne papeža kot svojega vrhovnega očeta. Pravi katoličan pa ve, da je papež viden Kristusov namestnik na zemlji, zato ga kot takega priznava in spoštuje. Radič pa naj se gre najprej katolikem učiti, potem šele naj se baha, da je dober katoličan. V tem slučaju še posebno velja: »Lastna hvala se pod mizo vala.«

»Za inteligenco je bil kmet vedno bedak, osel, prefriganec.« To so Radičeve besede. Ker šteje osebe, Prepeluha morebiti še Pucija med inteligenco radičevščine, potem ostali člani radičevske stranke vedo, za kaj jih Radič smatra. In to je človek, ki naj velja za voditelja kmetov!

»Neubogljivi Korošec —«

to je vedno ponavljal Radič v Ptuj, češ, da je on dr. Korošec rekel eno stvar dvakrat, drugo trikrat, tretjo štirikrat itd., pa vse zastoni. Mi se ne čudimo temu, če ga dr. Korošec ni poslušal. Kajti Radič je vsakokrat drugače govoril o isti stvari, pa je mislil, da ga bo dr. Korošec res tako zvesto poslušal kot njegovi Hrvati, ki ga poslušajo, a ne slišijo, da jim zmešano govori.

»Prekmurje ni — slovensko.«

Radiča peče, ker mu Prekmurci ne slede več tako kot je upal, da bo kar celo Prekmurje v svojo bisago pobasal. Zagovarjal se je, da ni trdil, da je Prekmurje — hrvaško, pač pa hoče, da ljudstvo odloči, če hoče pod Hrvaško. Mi vemo, da je Radič že pri zadnjih volitvah napravil ta poizkus in zato je kandidiral le hrvaške poslance za oblastno skupščino, slovenski radičevci pa so tam postavili svoje posebno kandidatsko listo. Že tedaj je hotel, da bi se izpeljal plebiscit, ki ga je po svojih zaupnikih hotel sprožiti. Pa se je opek. Prekmurci pa si bodo že zapomnili njegovo namerol!

Državna politika.

V NASI DRŽAVI.

Dr. Korošec zopet v Beogradu. Naš voditelj dr. Korošec je vsled svojega truda polnega dela moral na kratek oddih čez velikonočne praznike. Nekateri listi so pisali, da je v Italiji, drugi zopet da je v Nemčiji itd. Radi bi natančno vedeli, kod hodi naš voditelj in kaj dela, kar kaže, da je naš voditelj eden najbolj uglednih in upoštevanih politikov naše države. Ko se je vrnil v Beograd, je obiskal vse svoje znanke — politične voditelje ter se je z njimi razgovarjal o poslednjih državnih dogodkih. Njegov prihod je povzročil, da so jo mahnili v Beograd tudi dr. Žerjav, Pucelj in drugi, da bi spodbudili delo našega voditelja. Pa so se uračunali.

Dr. Žerjav se bo ločil od Pribečevića zato, da le pride v vlado. Seveda je ta ločitev le navidezna, v resnici pa si bosta ostala brata kot sta si bila dosedaj. Ustanoviti hoče »Napredni blok«, v katerega bi pritegnil tudi del Kristanovih socialistov. Ti ljudje imajo tako malo spoštovanja do

kralja, pa tudi do Slovencev, da njihovi agentje za ta »Napredni blok« agitirajo, češ, da kralj to hoče. Kralj tega ne more hoteti. Poleg tega pa dozda pri nas še ni bila navada, da bi se kar komandiralo — nove stranke ustanovljati.

Priprave na volitve. Sedanja vlada je delanezmožna, saj se peča le z raznimi osebnimi prepiranjimi za politično moč in razdelitev ministrskih sedežev. Splošno se povdarja, da so ravno ministri SLS bili tisti, ki so prejšnji vladi pridobili upravičeno priznanje, da je bila delavna. Tudi zdaj se neprestano govori v političnih krogih, da bo SLS poslala svoje ljudi v vlado. Ako bo prišlo do večjih izprememb in bi vlada res lahko delala za dobrobit naroda, bo SLS to storila. Ako pa ne, tedaj ne pojde v vlado. Ker pa sedanja vlada Hrvatov-Radičevcev ne sprejme, enako in še manj pa Pribečevićevce, sama pa vsled sporov v radikalni stranki nima večine v skupščini, je verjetno, da se bo odločila za volitve. Kot posebnost pri prihodnjih volitvah bo nova stranka, ki jo zdaj iz odpadkov dozda obstoječih strank snujejo. Slovenski narod se volitev ne boji, pač pa bo zopet pokazal, da priznava veliko delo SLS za slovenski narod, ki so jo Žerjav in drugi izjedli iz vlade, češ, da je že itak preveč dosegla za Slovenijo.

Kaj dela korupcija? Po deželi so raznesli demokrati in radičevci, da SLS ščiti Maksimoviča in njegove korupcijske afere. Če tudi to ni res, je vendar res, da Maksimovič sam ni bil vsega kriv, ampak celotna takratna vlada. In vse pritožbe v tem oziru so bile iz časa vlade, v kateri je sedel Žerjav in iz časa druge vlade, v kateri je sedel Pucelj. Te dni je bila v razpravi druga korupcija glede nekega bencina, pri kateri bo država trpela veliko škodo. Naš poslanec dr. Hodžar je v tem odboru predlagal, da se vsi, ki so kakorkoli sodelovali pri korupciji, kaznujejo. V to afero so zapleteni demokrati in ti so vse storili, da se je razprava že preločila in se bodo trudili, da se bo toliko časa odlagala in zopet odlagala, dokler se ne bo pozabilo nanjo. Ali bodo demokrati tudi o tem kaj poročali svojim pristaešem, pa ni verjetno.

V DRUGIH DRŽAVAH.

Italija se igra slepe miši! Tako, kakor se Italija v sporu z našo državo igra, se že zlepa ni katera država upala. Najpreje rožlja s sabljo, potem pa drugemu očita, da se pripravlja na vojsko. Ko se je Jugoslavija izjavila za pogajanja, je bila Italija proti, pozneje pa, ko bi se imela pogajanja začeti, je izjavila, da Italija bi se pogajala, a Jugoslavija ne. Zdaj je položaj tak, da se čaka na miroljubno besedo iz Italije. Mussolini jo bo sicer rekel, a ta ne bo zakrila raznih vojnih priprav, ki se vrše na meji. Pred par dnevi se je raznesla vest, da se je že izvršil prvi spopad. Toda to vest, ki ne odgovarja resnici so sprožili nekateri, ki si žele spopada med obema državama. Naša država pa hoče mirno življenje ob sosedih Italiji. Če pa ta le ne bo dala miru, pa se bo že našla pot, da se bo brez krvoprelitja dal spor urediti. In Italija bo morala nehati igrati se slepe miši.

Angleška se zanima za naš spor. V angleški zbornici je neki poslanec vprašal zunanjega ministra Chamberlaina, če ve, da je Italija z ono pogodbo, sklenjeno v mestu Tirani z Albanijo (tiranska pogodba), pravzaprav že Albanijo čisto osvojila. Zunanji minister je rekel, da naj se take stvari ne vprašuje in ni dal nobenega odgovora. Nato je nastal v skupščini velik hrup in poslanec je znova povdaril: »Res je pa le, čeprav nam ne odgovorite!« Angleška in Francija se bosta posebej posvetovali o našem sporu z Italijo. Obe vladi delujeta na to, da se vrše pogajanja med obema državama.

Madžarska si s pomočjo Italije pridobiva pot k morju in se otesa obroču male antante, ki jo je dozda oklepal, da ni mogla preveč rogoviliti. Zdaj pa že bolj ponosno go-

vori, že upa, da dobi Habsburžane nazaj na kraljevi prestol. V kako krvavo vojsko se tudi Madžarska ne bo spuštala, ker je še preveč obdana od nevarnih sosedov.

Tudi Poljsko snubi Italija, vendar je prav malo verjetno, da se bi dala speljati, ker s kako posebno zvezo z Italijo bi si Poljska nakopala le sovražstvo svojih sosedov, Čehov kot Rusov.

Med Francijo in Nemčijo se sovražstvo, ki je povzročilo svetovno vojno, še nikakor ni poleglo. Porenje, dežela ob reki Ren, je še zdaj zasedena po Francozih, kar pa Nemcem ni všeč. Te dni je bil v tem oziru zopet kratek prepir med obema državama.

Na Kitajskem napredujejo severne čete, vendar je boj zelo hud in še ni prišlo do končne odločilne bitke, pač pa se vrše vsaki dan spopadi in boji med obema vojskama.

Verski boji v Indiji med mohamedanci in pogani zavzemajo vedno večji obseg. Na mnogih krajih so se vršili že krvavi spopadi.

Mednarodno gospodarsko zborovanje, ki naj bi začelo z ureditvijo gospodarskih razmer v Evropi, se vrši v Genovi. Zastopane so skoro vse evropske države, tudi Rusija, poleg tega pa še druge države iz vseh delov sveta. Če bo pa zborovanje tudi dejansko doseglo kako zboljšanje, je pa drugo vprašanje, ker pač vsaka država skuša drugo gospodarsko izkoriščati.

Kaj je novega?

Binkoštno romanje na Trsat in izlet v Crikvenico. — Prosvetna zveza vladno vabi vse one, ki se nameravajo udeležiti izleta na Jadransko morje, da se priglase vsaj do 22. majnika v pisarni Prosvetne zveze, Miklošičeva c. 7. v Ljubljani. Plačajo naj 50 Din za vožnjo po morju, za vstopnico za ogledovanje Frankopanskega gradu in za izkaznico za polovično vožnjo, katera velja za vse proge ljubljanske direkcije. V ta namen prosimo, da župni uradi in društva pravočasno pošljejo seznam priglasencev. Odhod iz Ljubljane je binkoštno soboto zvečer ob 7. uri, prihod na Sušak v nedeljo zjutraj okrog 7 ure nato cerkvena slovesnost v romarski cerkvi na Trsat, katero opravi mil. g. kanonik dr. Klinar, nato ogledovanje gradu Sušak in luke. Ob 1. uri odhod s posebnim parnikom v Crikvenico, kjer si izletniki ogledajo lepe nasade in si lahko privoščijo morsko kopel. Vrnitev na Sušak ob pol 8. uri nato odhod proti domu kamor prispemo v ponedeljek zjutraj. Vožnja od Ljubljane do Sušaka tja in nazaj stane 117.50 Din.

Z brvi v Dravo. V torek, 3. maja, pred šesto uro zvečer se je spustila z dravske drvi nad velikim mostom v Dravo 18 letna H. H. iz Nove vasi pri Mariboru. Skočila je v valove Drave oblečena, a komaj jo je zagnila Drava, je že bila zopet na površju, skušala plavati in je klicala iz polnega grla na pomoč. Ljudi je bilo ob tem času na obeh straneh Drave vse polno, a kako priskočiti nesrečnici na pomoč brez čolna in valovje jo je gnalo ravno po sredini, kjer je Drava najbolj globoka. Na srečo je slišal dekleta plavarski mojster Cirer od mestnega kopališča, ki stanuje ob Pristanu in ima tamkaj ob Felberjevi hiši, tako zvanih Malih Benetkah, pripet rešilni čoln. Skočil je s svojim bratom Maksom v čoln in zastavila sta v vesli vse moči, da sta se približala potaplajoči se malo pred velikim mostom. Starejši Cirer je zagrabil onemoglo za roki, ki ju je še molela izpod valov, jo skušal popolnoma potegniti iz Drave v čoln, a ni šlo, ker je bila pretežka vsled premočene obleke. Naporom obe bratovi se je posrečilo, da sta obdržala rešeno do prs iznad vode in se približala tako bregu. Poklicani rešilni oddelek je prepeljal v zadnjih trenutkih rešeno na njen dom v Novo vas. Mučno rešilno delo obeh bratov Cirer je gledalo vse polno ljudi z obeh bregov Drave, z brvi in posebno še z velikega mosta. H. je skočila v Dravo v samomorilnem namenu.

oltarja k sv. Urbanu. Kakor je bil nasekan križ in kakor je visel Križani z razsekanimi rokami in glavo navzdol, tako so pritrdili razpelo na zid tik oltarja.

Vinogorska cerkev se je začela polniti s skesano vernim zagorskim narodom in to ne samo ob nedeljah, ampak tudi ob delavnih. Vsak Zagorec, ki je bil obrnil hrbet sv. Urbanu na Vini gori, se je smatral prizadetega po Žučkovem bogoskrunstvu in ga je gnala vest, da je dal tudi on zadoščenje Križanemu.

Po oni urbanski nedelji je zaslovela božja pot na Vini gori mnogo bolj nego kedaj poprej. Prihodnja proslava godu sv. Urbana je bila obiskana tako, da nista mogli cerkev in trata pred hramom božjim daleč obseči vsega naroda, ki je prihitel na goro, da vidi onečasteno razpelo ter prosi odpustanja. Za ta dan so morali oni križ obesiti za glavni oltar, da so ga lahko verniki častili, plezajoč po golih kolenih krog oltarja. Pri slovesni pridigi, katero je govoril med glasnim ihtenjem vseh navzočih g. vinogorski pleban, je zabil vsem poslušalcem v uho, da so spametovali, naučili pobožnosti ter prave molitve Zagorce — Kranjci, ki so pa bili žalibog za ta nauk po nedolžnem batinani!

Vsem obsoletskim vinogradnikom bo ostalo izvanredno bogato vinsko leto 1908 v trajno dobrem spominu. Pridelali so vina, da ga ni bilo kam devati. Vsak je prosil soseda, pridi mi pomagat pit; le Zagorci so bili izključeni za eno leto od tega gostoljubja, ker so pretepli štajerske romarje. Jaz ne pomnim, tudi slišal nisem, da bi bila od one urbane nedelje 1. 1908 še stopila kaka slovenska romarska noga v vinogorski hram božji. Zagorci so pozneje sami priznavali, da je moč kranjske molitve čudežno velika, nikdo jim ne more izbiti niti danes praznoverja: kranjski popi delajo točo, ki zabije skoro vsako leto precejšen del že itak siromašnega Zagorja.

Sv. Urban na Vini gori slavi zopet kot mogočen varuh vseh zagorskih vinogradov. Nad vse dobro je obiskana vsako leto urbanska nedelja, batinan bi bil čisto gotovo celo na ta dan Kranje in posebno še kranjski pop, ako bi se drznil v ta hram božji, akoravno sta mu pripomogla ona dva po dolgih letih samevanja do sedanjega božjepotnega slovesa, ki sega od izvira Sotle do Marije Bistrice.

da so sklenili v več župnijah desnega brega Sotle: Na urbansko nedeljo v procesijah k sv. Urbanu na Vino goro! Poslali so sporočilo vinogorskemu g. plebanu in na urbansko nedeljo prav zgodaj zjutraj so krenile 4 dolge štajerske procesije preko Sotle na Vino goro. Štajerski romarji so imeli seboj svoje duhovnike in Hrvati so kar strmeli, kam lezejo Kranjci (Slovenci) in kako se upajo k samemu sv. Urbanu na Vino goro!

Vinogorski gospod pleban je sprejel romarje pristrano in z velikim navdušenjem. Službe božje z dvema pridigama so bile končane proti poldnevni in nato se je začela pristna štajerska romarska zabava pri mesu in vinu. Na hrib in v cerkev ni bilo niti enega Zagorca, izvzemaši Vinogorčane, ker jim je tičal v udih strah pred podirajočim se stolpom, ki je še vedno stal in bo!

Do tretje ure popoldne je bilo solčno jasno vreme, a že koj po odhodu štajerskih procesij se je začelo temniti, gosti oblaki so se preganjali po nebu, bliski so švigali in bobneče je grmelo. V strahu pred bližajočo se nevihto so Štajerci pustili povratek v procesijah. Eni so se porazlezi po zagorskih selih, drugi so brzeli po cesti proti domu.

Nevihta se je pripravljala celo uro in oblaki so zagrnil Zagorje v popolno temo, katero so razsvetljevali le pogosti bliski in potresaval grom. Krog četrte ure popoldne se je usul dež, ko za njim toča debela kot orehi in nazadnje v velikosti kurjih jajc. V dobrih desetih minutah je bilo na urbansko nedeljo popoldne 1. 1908. uničeno in zbito v zemljo po celem hrvaškem Zagorju vse, kar je bilo na prostem na polju, travnikih, gozdu ter vinogradih. Vihar je polomil drevje in odnesel s streh slamo, toča je še pobila opeko — imetje in prehrana že itak siromašnih Zagorcev sta bila kot na mah v razvalinah za eno celo leto.

Pri prvih pogledih na uničeno njivo, travnik, drevo in vinograd so Hrvati vili v obupu roke, vzdihovali proti neizprosnemu nebu, se zaobljubljali na božja pota. . . Komaj se je popeljala nevahtita naprej in je obsinilo zagorske vsestranske razvaline solnce, so zapazili Hrvati pod razkritimi bajtami, kozolci ter parnami štajerske preplašene romarje. Kakor bi ustrelil, jih je minulo pobožno vzdihovanje po božji odpomoči, razlila se je po njih jeza na kranjske (slovenske) gadine, ki so jim napravile na samo urbansko nedeljo točo. Ni bilo treba nobene spod-

bude, šuntanja ali povelja: lopni po Kranjcu, že so padale med pristno hrvaškimi kletvicami tudi batine po vsem, kar ni spadalo po rodu ter noši v Zagorje. Štajerski moški, ženske in bolj odrasli otroci, vse se je razpršilo pred hrvaškimi udarci na vse strani in vsak je iskal rešitve v kar najbolj naglem pobegu preko njiv, gozdov in vinogradov v smeri proti Sotli. Še le ko je bil daleč proč od Sotle na štajerski strani, se je upal kranjski begunec pla-ho ozreti nazaj, od koder je pribežal, če mu ne bo pobesneli Hrvat pognal še kamen v hrbet.

Štajersko romanje k sv. Urbanu na Vino goro je končalo za Štajerce z udarci izpod zagorskih batin; za Zagorce s pokončanjem poljskih in vinorodnih pridelkov. Po pobegu preko Sotle in so se kranjske gadine smejale Hrvatom; ker po celi Obsotelski dolini je sijalo solnce, ni bilo tisto nedeljo popoldne niti kapljice dežja kaj še le toče!

Še drugo jutro po drugič usodepolni urbanski nedelji je bilo po zbitem Zagorju po jarkih in kotanjah na debelo toče. Poleg pobešene jeze na Kranjce ter kranjske pope, ki so prinesli Hrvatom kar v procesijah točo, se je raznesla kot blisk po vseh selih vest o zločinu, kakoršnega do tedaj Zagorje ni pomnilo.

Pripristi poljski križ ob kolovozu iz ceste proti Vini gori je bil spodaj precej podsekan, od podobe odsekani obe roki, da je visel Križani le še za nogi z glavo navzdol, pri križu sekira in v jarku pod klancem na toči zmrznen Žučkov Tuna in poleg njega prazna steklenica, ki je dišala po žganju. Po šibi božji udarjeni seljaki so pozabili na točo, na krivice toče Kranjce, na lakoto ter pomanjkanje, ki bosta skozi eno leto vsakdanja gosta celega Zagorja, vse je govorilo le o peklenski hudobiji Žučkovga Antuna, ki bo priklicala nad Zagorce še večje prokletstvo nego je toča. Zaprla so se zagorska usta, ki so bila odprta skozi noč za kletev, zbudil se je kes in iz potrtih prs so privreli vzkliki: »Onečastjeni Kriste, prizanesi nam, ne pogubi nas vseh radi enega!«

Žučkovga Antuna ni pokopal nikdo, ampak je sprhnel nepogrnjen z majko zemljo v jarku, kjer si je izkopal sam grob z bogoskrunstvom in žganjem.

Vinogorski g. pleban je dal izpuliti onečasteno razpelo in ga prenesti v cerkev in postaviti poleg stranskega